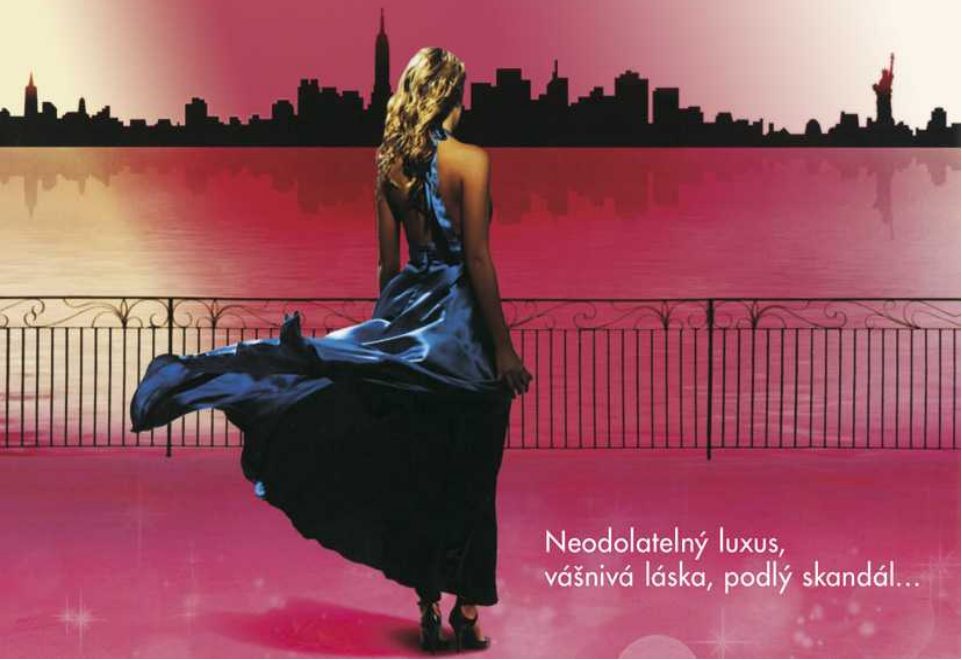

Louise
Bagshawe

OSUD

Neodolatelný luxus,
vášnivá láska, podlý skandál...

OSUD

Louise
Bagshawe

OSUD

Přeložila Lucie Mikolášková

Vydáno nakladatelství BB/ats s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 Louise Bagshawe

All rights reserved.

Z anglického originálu *Destiny*

(First published by Headline Review, London, 2011)

přeložila © 2012 Lucie Mikolášková

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97807418086

Tato kniha je věnována Alex Timpsonové, která se ale ani v nejmenším nepodobá postavě, jež je po ní pojmenovaná! Paní Timpsonová získala právo propůjčit své jméno jedné z protagonistek v charitativní dražbě a vybrala si charakter záporný. Sama však velkou část svého života zasvětila dobročinné činnosti, včetně pěstounské péče. Doufám, že ji bude román *Osud* bavit stejně, jako mne bavilo ho psát.

Poděkování

Mimořádné poděkování patří mé skvělé redaktorce Marion Donaldsonové, jejíž citlivá vylepšení vedla k vytvoření mnohem dokonalejšího, pevnějšího příběhu; mému agentovi Michaelu Sissonsovi, který vedl mou kariéru od samého počátku a na něhož plně spoléhám; celému týmu nakladatelství Headline, Kate Byrneové, Frankiemu Grayovi, Lauře Esslemontové, Emily Furnissově, Vicky Cowellové, Siobhan Hoopetrové a celému obchodnímu oddělení; a Fioně Petheramové z literární agentury PFD, která se o mne vždy tak dobře starala.

Prolog

„A tady ho máme,“ vydechla Kate Foxová.

Na druhé straně místnosti, obklopený patolízaly a jinými parazity, stál Marcus Broder. Na sobě bezvadně padnoucí oblek, na tváři sebevědomý úsměv. Jeden z nejbohatších mužů ve městě.

„To je on,“ řekla tiše. „Můj budoucí manžel.“

„Jsi si jistá?“ zeptala se Emily. „Není mi sympatický.“

Kate se usmála. „Pochopitelně,“ prohlásila a pozvedla skleničku ke rtům. Byla to vysoká, úzká křišťálová číše značky Baccarat, naplněná vzácným ročníkem šampaňského z vinařství Pol Roger. „Drahoušku, muži jako on nemají být *sympatičtí*.“

Dá si jen pár doušků. Vždy měla situaci pod kontrolou.

Večírek kolem nich byl v plném proudu. Stáli ve velkém tanečním sále Victrixu, nejokázalejšího hotelu na celém Manhattanu. Ohromný pozlacený prostor měl vzhledem k okolní tlačenci téměř intimní atmosféru. Byla tu polovina osobností z Wall Street. Kate se jen letmo rozhlédla a hned spatřila čtyři topmodelky, jednoho senátora, dva hráče New York Yankees a moderátora nočního televizního pořadu.

Společenská smetánka a vlivné osoby byly rovnocenně zastoupeny.

Marcus Broder se uměl bavit.

Dnes měl narozeniny. Žádný významný životní milník, jen normální narozeniny.

Ale nic v životě tohoto mediálního magnáta se neobešlo bez povšimnutí. Velké pozvánky z tvrdého papíru se zlatým okrajem v tlustých, krémově bílých obálkách přistávaly na rohožkách těch nejdražších střešních bytů newyorské Páté avenue a vil v Greenwich Village.

Ty nejbohatší celebrity je dostaly všechny.

Byly uznáním jistého společenského postavení příjemců a zároveň

příkazem vzdát hold. Jen málokdo z těch, kdo jednou Marcuse odmítli, dostal pozvánku příště.

„Takže bude šéfovat i tobě?“ Kate otočila hlavu ke své přítelkyni a její zelené oči zářily zájmem.

Emily zavrtěla hlavou. Kate ji znala už od školy a podporovala ji při postupu vzhůru. Vždy si byly blízké, navzdory zřetelným rozdílům. Kate byla motýl, Emily mūra. Zatímco Kate byla štíhlá, blondatá a neuvěřitelně krásná – a pečlivě to vše udržovala –, Emily byla malá, zavalitá a měla nezkrotnou hřívu kudrnatých hnědých vlasů. Obě žily pro svou vášeň.

Tou Emilyinou byly časopisy.

Tou Katinou byly peníze.

Kate ani trochu netoužila po Emilyině tvrdé dřině. Ale její pracovitost obdivovala. Emily vstávala časně, ne proto, aby si zaběhala nebo zašla na hodinu pilates. Dojela na kole do centra do ošuntělé redakce svého malého magazínu *Lucky*. Šlo o časopisovou verzi týdeníku *Village Voice*, která obsahovala inteligentní články o všem od alternativního rocku po globální oteplování. Čtenářská obec byla malá, ale věrná, a Emily užívala. *Lucky* bylo její dítě, takže evidentně neměla čas na milostná dobrodružství.

To bylo v pořádku. Kate se činila za obě.

Kate pracovala také pro časopis, velmi populární ženský magazín *Cutie*, který Marcus Broder převzal před pár měsíci. Byla píšící redaktorkou za slušný stálý plat. Psala spousty stylových článků o módě a oddaná skupina čtenářek hltala každické její slovo. Ale nebylo to žádné samostatné podnikání, nic riskantního. Kate Foxová nechtěla dělat kariéru. Měla spadeno na něco jednoduššího a podstatně lukrativnějšího.

Jako například velký diamantový prsten a muže, který k němu patřil.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Emily. „Rozhodla jsem se, že neprodám.“

Kate vyvalila oči. „Ale Broder ti přece nabízel spoustu peněz. Udělal by z tebe boháče!“

„A vzal by mi *Lucky*.“

Kate pokrčila rameny. „Mohla bys založit nový časopis.“

„To by nebylo totéž,“ odpověděla Emily zarputile. „Všechno je dneska tak konformní, ale my jsme jedineční.“

„Tak můžeš pro něj ten časopis redigovat.“

„Jenže to by se z něj okamžitě stal další Broderův titul. Hodně prodáváný a mdlý. Všechno, co vlastní, nese jeho zřetelné stopy. Copak sis toho nevšimla?“

Kate pomalu přikývla. Samozřejmě že si všimla. Možná se jí Emily snažila odradit. Problém byl v tom, že ji to vzrušovalo. Marcuse Brodera nezajímalo, jaký je svět kolem něj. On si ho prostě přizpůsobil svým představám.

Jeho třetí rozvod byl na Manhattanu žhavou novinkou léta. Další paní Broderová to zkusila a neuspěla. Marcus na ni podal v Connecticutu žalobu pro nepřiměřené chování a bývalá kostarická topmodelka ji nezpochybnila. Zbytek života nebude muset hnout prstem, a navíc chytrý člověk si z Marcuse nedělá nepřítele.

Broder byl tedy zpět na trhu. Když se Kate rozhlédla na večírku kolem sebe, viděla, jak mladé ženy jiskří vzrušením. Modelky a další celebrity si na sebe vzaly ty nejkratší šaty a největší šperky. Ve vzduchu bylo tolik laku na vlasy a parfému, že by to dokázalo protrhnout ozonovou vrstvu. Nebylo divu; od té doby, co byl Broderův rozvod odhalen na šesté straně *Postu*, bylo po celém městě slyšet cvakání podvazkových pásů a push-upek. Byl králem džungle. A další paní Broderovou čekal život v nepředstavitelném luxusu.

Každá zlatokopka na východním pobřeží byla na lovu.

Kate teď Marcuse spatřila na druhé straně místnosti. Mluvil s herečkou Lianou Forrestovou, která získala cenu Emmy za roli v jisté kriminálce a která měla nepřehlédnutelná umělá prsa a lesklé černé vlasy. Svými gesty působil jako dravec. Kate viděla, že se chce s herečkou vyspat. O vteřinu později se otočil k vysoké, štíhlé padesátnici Alexandře Timpsónové, která patřila mezi legendární prominenty a vládla Manhattanu železnou rukou. Paní Timpsónová večírky pořádala, cizích se však účastnila zřídka. Její přítomnost zde byla známkou obrovského vlivu Marcuse Brodera. Hovořil s ní vřele a uctivě. Herečku nechával čekat.

Kate znovu usrkla šampaňského. Na Lianě jí nezáleželo. Ani na žádné další. Mávla nad nimi rukou. To *ona* se provdá za Marcuse Brodera. Ona, Kate Foxová, prožije život, po němž všechny touží. A udělá to brilantně. Bude manželkou, která vydrží.

Takovým manželkám se říká trofeje, ale není to právě naopak? Trofeje jsou muži. Ženy se vydávají ulovit velké zvíře. A Kate si chtěla pověsit na zeď hlavu Marcuse Brodera. Hlavní výhru v New Yorku. Zlatý prsten...

Emily sledovala Katin pohled a povzdechla. Už si zvykla na to, že její kamarádka dostane vždy, co chce. I kdyby to bylo pro ni špatné, i kdyby to každý den pozřelo kousek její duše.

„Jsi si jistá, že s ním chceš chodit?“ zaprotestovala slabě. „Má tak špatnou pověst...“

Příteľkyně k ní obrátila smaragdově zelené oči, usmála se a Emily cítila, jak se její výhrady jako obvykle vytrácejí.

„To já přece taky,“ zasmála se Kate.

Mrkla znovu na Marcuse. Za vteřinu za ním půjde, smělá, neohrožená, přirozená kráska, která je díky svému sebevědomí a životnímu elánu neodolatelná.

„Já s ním nechci jen chodit, Em. Vezmu si ho,“ usmála se Kate. „On je můj osud.“

Kapitola první

„Je mi to moc líto,“ opakovala zdravotní sestra. „Už jsme doopravdy nemohli nic dělat. Když ji přivezli, byla již mrtvá.“

Kate se podívala na svou matku. Téměř ji nepoznávala. Všude měla spoustu hadiček, hlavu a obličej potřísněné krví.

„Je mi to moc líto, slečno.“ Tentokrát to byl doktor, Ind. „Pokud nyní formálně potvrdíte její totožnost, můžeme vás později ušetřit návštěvy márnice.“

Kate polkla. „Je to ona – je to moje maminka.“

Její hlas nebylo skoro slyšet. Stála tam ve školní uniformě, oči zarudlé od pláče. Prý dopravní nehoda. Mládež v rychlých autech, která se po zápase Yankees řítila opilá po Grand Concourse Avenue v Bronxu. Smetli její matku, když přecházela ulici. Smrt prý nastala okamžitě. Tím si ale Kate nikdy nebude jistá. Protože její matka zemřela osamocená.

Pocítila náhlý, silný nával vzteku, smíšený se zármutkem. Vztek na sobecké chuligány, kteří jeli tím omláceným autem. Budou pohnáni před spravedlnost? Budou hnít ve vězení po zbytek svých bídných životů? Postará se o to, bude svědčit u soudu...

Ale copak na tom, ksakru, záleží? Podívala se znovu na matčino tělo. Maminka stejně zůstane mrtvá.

Kate se odvrátila. Hlouběji v jejím nitru vřel teď jiný hněv. Na ty chuligány klidně zapomene. Byla našťvaná na muže, kterého už léta nespatriła.

Na svého otce.

Hajzla. Flákače. Zrádce.

Táta – jestli se mu tak dalo říkat – se na ně vykašlal, když byly Kate čtyři roky. Měla na něj mlhavé vzpomínky. Velký, silný hrudník. Paže, které ji zvedaly a odnášely do postýlky s růžovou prošívanou peřinou zdobenou bílými husičkami.

A pak plakala, protože odešel a už se nevrátil.

Prvních pár let jí posílal dárky k narozeninám, také něco k Vánocům. Pár narychlo načmáraných řádek pro maminku. Že si teď musí něco vyřešit, najít sám sebe. Vráti se, až s tím bude hotov. Kate si matně pamatovala, jak čekala, doufala. Možná bude zpátky čtvrtého července. Nebo na Den díkůvzdání – jednoduše vejde do dveří a sevře ji ve svém medvědíh objetí.

Ale on do dveří nevešel. Dárky se změnilly v pohledy a pak už nedostávaly ani ty.

Žádný kontakt.

A žádné peníze.

Maminka dělala, co mohla. Držela Kate zkrátka, ale zároveň si byly velmi blízké. Maximálně se snažila, aby vytvořila Kate normální domov. Byt měly malý, ale čistý a útulný a maminka platila nájem vždy včas, každý měsíc. Otec byl stavební dodavatel a měl dobrou práci, takže rodina měla nějaké úspory, a také zdravotní pojištění. Kate dokonce chodila do placené malé provinciální základní školy s dobrými spolužáky.

Když oslavila šesté narozeniny, úspory byly pryč. Otec očividně ještě nějakou dobu poté, co je opustil, pracoval pro svého šéfa, takže pojištění trvalo, pak jim ale na rohožce přistál dopis, jímž byla maminka informována, že s tímto zaměstnáním skončil a že tak už na zdravotní péči nemají nárok.

Maminka se posadila ke kuchyňskému stolu a nad těstovinami s párkem a rajčatovou omáčkou jí falešně veselým hlasem sdělila, že máma teď musí začít chodit do práce, a že až se Kate vrátí ze školy, musí si jako velká holka sama odemknout dveře. Klíč bude u sousedky. Kate si bude chvílku psát sama úkoly, maminka doma nebude. Takhle zvládnou platit nájem a budou moci setrvat ve svém domově...

Při pohledu na nehybnou postavu na posteli si Kate po letech vybavila vlastní slova. „To bude v pohodě, mami.“ Obě se při tom zoufale snažily být optimistické. „Postarám se o sebe, mami. Uvidíš, že budu mít všechnu práci vždy pěkně hotovou...“

A pak nejasný sled vzpomínek: roky strachu, provázené bolestí břicha, nervozita. Zabezpečí je maminčino nové zaměstnání? Byly to tehdy

v Bronxu těžké časy, hodně výpovědí. Vždycky jednou za pár měsíců se matka vrátila domů v slzách, že už nedostává plat. Vyzkoušela všechno: plnila tašky zákazníkům zbožím u pokladen, dělala v lékárně, chvíli pracovala jako číšnice. Ale byla opuštěná žena v domácnosti, nic pořádně neuměla. Zmohla se jen na podřadné pozice se špatnou mzdou. Střídala dvě zaměstnání, jedno ve dne a jedno v noci. Kate ji vídala málo. Společné neděle se staly vzácnými a Kate se snažila nedávat najevo, jak ji matčino vyčerpání znepokojuje.

A také přispívala svou troškou do mlýna. Pracovala na dobrých známkách, protože když přinesla domů jedničku, odměnou jí byl mamincin úsměv. Udržovala dům v čistotě, luxovala, dokonce i utírala prach. A dbala na to, aby vypadala hezky.

„Chci, aby ses měla líp.“ Maminka o tom mluvila zřídka, ale pokud se tak stalo, popadla svou kostnatou rukou Kate za rameno a její unavené oči byly najednou tvrdé jako křemen. „Musíš se dobře učit. Slibuješ?“

„Slibuju, mami. Vždyť já se učím dobře...“

„A musíš si pěstovat svou krásu, Kate. O tu jde. Nemluví se o tom. Ale je to tak.“

„Sestra Francis říká, že skutečná krása se nachází uvnitř,“ odvážila se Kate. Bylo jí tenkrát jedenáct, měla hnědé vlasy, roztomile pihovaty nosík a smetanově bílou pleť.

„Sestra Francis je provdaná za Ježíše. A tomu na vzhledu nijak zvlášť nezáleží.“

Kate zachrochtala smíchy. Měla ráda, když matka vtipkovala, ale to se stávalo málokdy. Maminka byla prací příliš vyčerpaná, než aby se mohla smát.

„Ale jiným mužům na tom záleží, Kate, to si pamatuj. Musíš si najít někoho, kdo tě z tohohle vytáhne. Kdo ti bude platit hypotéku. Nechci, abys bydlela v pronájmu, slyšíš? Ne abys začala chodit s někým odsud.“

Kate polkla. Trochu se jí líbil Freddie Ciccio, starší bratr její nejlepší kamarádky. Ale to nehodlala před matkou vytahovat.

„Musíš si najít někoho, kdo má peníze. Bude z tebe opravdu hezká holka. Měl by bydlet v Park Slope. Nebo rovnou na Manhattanu. A drž

si ho zkrátka, přiměj ho, ať si tě vezme. Když tě opustí, vezmeš si právníka. A obereš ho o všechno,“ pronesla matka se zařátou pěstí.

„No a,“ Kate pohodila svým krátkým hnědým mikádem, „když chceš, abych se vdala pro peníze, proč musím ve škole tak dřít? K čemu to je? Popelka přece taky nechodila na vysokou školu.“

Usmála se, potěšená svou duchaplnou poznámkou. Ale matčiny šedé oči potemněly.

„Protože věci někdy nedopadnou tak, jak bychom chtěli, zlatíčko. A když se ti nepovede vzít si toho správného chlapa, musíš mít něco v záloze. Lepší zaměstnání, než má tvoje máma.“

„Vždyť ty si vedeš skvěle, mami.“ Legrace se z rozhovoru vytratila. Kate bylo do pláče.

„Ale nevedu, zlato.“

Kate se po tváři skutálela slza a těžce polkla. Matka se nechala obměkčit, natáhla vyzáblou ruku a zastrčila loknu kaštanově hnědých vlasů své dceři za ucho.

„No tak, miláčku, neplač. Myslím, že to není až tak hrozné. Máme pořád kde bydlet. Platíme řádně nájem.“

„To je pravda.“

„A pořád si ještě můžeme dovolit soukromou školu. Právě to mě drží nad vodou, když už únavou padám. Že sice nic nemáme, ale jsi vzdělaná. Pokud se přece jen nevdaš dobře, můžeš si najít práci jako úřednice. Lepší než já. Dokonce lepší než táta,“ prohlásila matka s urputným výrazem.

„Žádného tátu nemám,“ opáčila Kate ledově chladným hlasem.

„Nebud' taková,“ zpola zaprotestovala matka.

„Mám jen tebe, mami. A nic víc v životě nepotřebuju. Nosím dobré známky, ne?“

„Ty nejlepší.“ Matka se znovu usmála a pocuchala Kate vlasy.

„Půjdu na vysokou školu. Dostanu stipendium.“ Kate pohodila svými jedenáctiletými kadeřemi. „Třeba na některou z osmi nejprestižnějších univerzit na východním pobřeží. Možná na Harvard.“ Matka byla nadšená. „Pořád ještě o tom sníš, zlato? Vysoká škola by byla skvělá. Kterákoli.“

Kate zněla ta slova v hlavě i teď, když hleděla na nehybné tělo své

matky. Jejich plán. Jejich dohoda. Ona, malá Kate Foxová, jako dvou-
sečná zbraň. Mozkovna na cestě na univerzitu, která se za každou cenu
snaží uniknout ze své čtvrti. A přece se neměla podobat ostatním šprtům
ve škole, s jejich silnými brýlemi, tučným kapesným a vypasenými,
měkkými těly. Hodlala pracovat na tom, aby měla obličej jako modelka
a postavu roztleskávačky. Na značkové oblečení či boty jí peníze nesta-
čily, ale kosmetika z drogerie byla levná a člověk si mohl koupit barvu
na vlasy od firmy L'Oréal v krabičce za necelých deset dolarů. Maminka
jí udělá manikúru a upraví obočí. A tak se Kate Foxová ukáže světu.

Pro Bronx byla očividně příliš dobrá.

Očividně mířila na Manhattan.

Nebylo třeba jí to říkat dvakrát. Zatímco maminka otročila, Kate dych-
tivě, horečnatě realizovala jejich plán. Znamky měla čím dál lepší, a také
čím dál víc rostla do krásy. Když jí bylo dvanáct, už chodila pravidelně
kondičně běhat a foukala si vlasy fénem. V pubertě se do toho pustila
naplno. Rtěnku, parfém a make-up uměla používat takovým způsobem,
že jí ostatní dívky ve škole záviděly; samy tomu nerozuměly. Když si
Maria a Elizabetta nanášely čtyři vrstvy řasenky a rty měly rudé jako
požárnické auto, Kate experimentovala s odstíny hydratačního krému
a bronzujícím pudrem jako tvářenkou. Měla zdravou barvu pleti, husté
vlasy, bělostné zuby a voněla ústní vodou a svěžím šamponem.

Kluci se kolem ní slétali jako mouchy.

Maminka na ni byla nesmírně pyšná. Ačkoli stárla, byla čím dál
vyčerpanější a malinko se začínala hrbit, celá se vnitřně rozzářila, když
pozorovala, jak její dcera rozkvétá. Kate se tak zoufale snažila ji potěšit,
že vzala všechny její rady doslova a do písmene. K chlapcům ze školy se
chovala stejně opovržlivě jako její matka. Byla zdvořilá, ale tak, aby
dobře pochopili, kdy se mají vytrátit. A málokterý z nich se tomu odvá-
žil vzepřít. Kate Foxová očividně nebyla určena pro ně. Jejím osudem
bylo něco většího, lepšího.

A tak se Kate s maminkou protloukaly životem. Kate na vlastní přání
pracovala o sobotách v malém obchodě s oblečením v sousedním bloku,
stála za pultem a prodávala letní trička svým kamarádům ze školy
i jiným lidem. Levné kousky z Číny, které v mrazivých newyorských

zimách vystřídalily vlněné čepice a rukavice. Kluci ze sousedství přicházeli a utráceli víc, než si mohli dovolit, jen aby na ni udělali dojem. Ale byla to tvrdá, nudná práce za pár babek, a když ji Kate vykonávala, její láska k mamince ještě rostla. Protože takhle nevděčně matka otročila denně, jen aby měly na byt a na jídlo. Také kvůli tomu Kate nenáviděla svého otce.

Odešel. Opustil je. A byl taková zkrachovalá existence, že ani nedokázal svou exmanželku a dceru zaopatřit. Maminka se tak dřela jen proto, že se provdala za ztroskotance. Víc se k tomu nedalo říct.

A teď tu Kate stála a její matka byla mrtvá. Co bude dál? Co bude s jejich plánem? Co bude s Kate?

Prudce se otočila na podpatku a vzdálila se od matčina těla. Jednoduše ten pohled už nedokázala snést.

„Slečno,“ přiběhl za ní lékař. „Kolik vám je?“

Kate se hrdě napřímila. „Šestnáct.“

„Jste jediná příbuzná uvedená na seznamu kontaktů. Máte kam jít, drahoušku? Máte nějakou babičku nebo někoho?“

„Jmenuji se Kate Foxová,“ upozornila ho Kate chladně. „A jdu domů. Zařizovat matčin pohřeb.“

Lékaře ta výtká neodradila. „Slečno Foxová, jste nezletilá, a neexistuje-li žádný dospělý, který by se o vás mohl starat, musím se podle zákona obrátit na sociální odbor. Rozumíte...“

„Ale jistě, děláte jen svou práci,“ Kate se otočila a usmála se na něj s okouzujícím sebevědomím. Lékař úsměv téměř bezmocně opětoval. „To je v pořádku, pane doktore. Mám taky tátu. Po rozvodu jsem žila s mámou, ale táta se teď vrátí a bude se o mne starat.“

„Máte na něj kontakt? Kvůli předání těla,“ snažil se chabě lékař.

„Byli rozvedení, pochopte,“ odbyla ho Kate. „Já jsem nejbližší příbuzná. Domluvíím to s otcem Peterem, to je náš kněz. U Panny Marie, hvězdy mořské.“

„Ehm... ano. Znáím ten kostel. Ale...“

„A pak začnu žít společně s otcem,“ přikývla Kate odhodlaně. „Máma by to tak chtěla. Nepřála by si, abych se sesypala. Můj táta pracuje na Manhattanu, víte?“ prohlásila důležitě. „Je inženýr.“

„Dobře, dobře.“ Zatláčen na ústup se lékař souhlasně pousmál. „Jestli jste si jistá...“

„Někdo vám ještě dnes večer ohledně mojí maminky zavolá,“ řekla Kate. „Děkuji vám, pane doktore.“

A nechala lékaře stát a dívat se za ní, zatímco vycházela z nemocničního pokoje.

Kate se nezhroutila. Ani v prostorách nemocnice, ani v autobuse cestou domů. Ani poté, co skutečně zavolala do kostela a dostala slevu od místního pohřebního ústavu, kterému neuvěřitelně sklíčený otec Peter pohrozil, že pokud nepohřbí Mary Foxovou téměř zadarmo, postará se o to, aby si všichni jeho postarší farníci začali domlouvát své pohřby v modernějším zařízení o pár ulic dál.

Až teprve večer, kdy bylo vše hotovo a matčino tělo připraveno k pohřbu, se Kate vrhla na maminičinu postel a brečela, jako by jí rvali srdce z prsou, jako by se už nikdy neměla vzpamatovat.

To je na zlomeném srdci divné, pomyslela si Kate. Že dál funguje. I když člověk nechce. Pořád pumpuje krev do celého těla. I když člověk touží zavřít oči a propadnout se do temnoty, stejně se druhý den probudí a spatří ostré ranní světlo, slyší houkání aut a cítí vůni pečiva z kavárenských řetězců. Den co den totéž. A maminka byla stále mrtvá a současně zůstávala pořád s ní.

Kate vypátrala svého otce. Netrvalo jí to moc dlouho, stačilo jen zavolat na jeho staré pracoviště a trochu se snažit. Byl to skutečně trapný telefonát. Je skvělé, že volá, prohlásil s falešnou srdečností. Její matky je mu líto. Katino obviňující ticho viselo těžce ve vzduchu a otec mluvil, aby ho vyplnil, sypal ze sebe zraňující slova, vyprávěl jí o svém životě, jako by byla nějaká vzdálená sestřenice, nějaká stará známá. Žije na Floridě, znovu se oženil, má tři malé chlapce. Problém je, že mají jen čtyřpokojevý dům a jeho manželka Georgette je znovu v jiném stavu... Neohlášená nevlastní dcera by byla pro těhotnou ženu stresující...

Neohlášená?

Ehm, no. Neřekl jí to. Chtěl začít s čistým štítem, jak se říká. Je to tak lepší pro všechny strany.

Kate se neobtěžovala s ním hádat. K čemu by to bylo? Slaboučka jiskřička zoufalé naděje, kterou v sobě dlouhou dobu nosila, pohasla, ale to nebylo nic ve srovnání s přetrvávající bolestí ze ztráty matky. Rychle situaci obrátila proti němu. Pošle jí dvacet tisíc dolarů, oznámila mu.

Otec se zasmál. Tolik nemá.

Ten smích byla chyba. Rozzuřená Kate ho donutila ke slibu. Pokud jí peníze nepošle, objeví se Kate na Floridě. Na prahu jeho domu. Aby pozdravila nevlastní matku a nevlastní bratry. Jo a taky s sebou přivede policajty, protože neplatil alimenty. Dost jí dluží.

„Počkej,“ zaúpěl otec. „Potřebuju čas, dítě. Dej mi trochu času...“

„Neříkej mi dítě. Jmenuju se Kate. A čas ti poskytnu.“

„Fajn,“ uvolněně vydechl otec. „Fajn...“

„Do pátku. To jsou čtyři pracovní dny. Což znamená, že zítra peníze elektronicky odešleš a za tři dny budou na mém účtu. Nechci platit pozdě nájem. Mamince se to nikdy nestalo. Pracovat nemůžu, musím chodit do školy. Půjdu na univerzitu.“

„Tak rychle to neseženu,“ protestoval otec. Kate si všimla, že se jí nezeptal na univerzitu, na její sny. Bylo mu to úplně jedno.

„Fajn, tati. Předpokládám tedy, že se uvidíme v úterý.“

„Dobře. Já ty peníze dám dohromady.“

„Pokud ne, budeš na titulní stránce místního tisku, a taky před soudem. Jo a starat se o mě budeš až do osmnácti. Taková je dohoda. Tak s tím neotálej.“

Kate zavěsila.

Peníze se v pátek objevily na jejím kontě a podpořily ubohou hoto-
vost, která mamince na konci měsíce zbývala. Stačilo jí to na nájem na další dva roky, až do osmnácti, a pak se uvidí.

Poprvé v životě Kate Foxová cítila, že má jistou moc.

Tyčila se tam, uprostřed všeho toho smutku, jako pampeliška razící si cestu dlažbou.

Kate vyzvala na souboj svého lišáckého otce a rozdrtila ho. Jediným telefonátem dosáhla toho, co potřebovala. Myslela na to, jak hrdá by na ni matka byla.

Pořád ještě jejich plán fungoval. Kate v žádném případě nehodlala

promrhat to, co pro ni maminka udělala, o co se celá ta léta snažila. Byla to posvátná smlouva a ona ji dodržovala.

Vybrala malou částku ze svého účtu a donesla ji domácímu, zaplatila v hotovosti a dostala písemnou stvrzenku. Pak se vrátila domů. V pondělí byla zpátky ve škole a pilně se učila. Pilněji než kdykoli před tím.

Kapitola druhá

„Nevím, co si s vámi počít,“ prohlásila sestra Augustine.

Dívala se přes psací stůl na mladou ženu, která seděla před ní. Prohlížela si ji s hlubokým podezřením. Na papíře bylo všechno v pořádku. Tato dívka měla sice trochu peněz, ale byla skutečně sirotek – její otec ji opustil. Docházku měla stoprocentní. Učitelé ji informovali, že se Kate při vyučování maximálně snaží; možná nebyla právě studijní typ, ale byla bystrá a horlivě na sobě pracovala. Prominutí školního bylo v tomto případě snadné.

Sestra Augustine ale řídila školu už patnáct let a poznala podvodníka na první pohled. Krásná Kate Foxová tam ostýchavě seděla, ale nejednala od srdce. Škola měla malé dotace, většinu roků se topila v dluzích. Stipendium bylo přísně omezené. A Kate Foxová... Její tělo sedělo ve třídě, ale duchem byla jinde.

Mohla za to její krása. Ta byla vskutku ohromující. Sestra Augustine byla ve svém povolání obklopena zdravím a ladností mládí. Jenže Kate Foxová byla jiná. V jejích rukou se krása stávala zbraní. Na rozdíl od některých jiných dívek nikdy neporušila kodex oblékání, neohrnula si pásek, aby si tak zkrátila sukni, ani si nestáhla podkolenky a neodhalila lýtka, ani nenechala horní knoflíček levné modré školní blůzy rozeprnutý. Neměla propíchnuté uši, nepoužívala rtěnku ani oční stíny.

Ale Kate Foxová se uměla prodat.

Tak především vlasy. Měla je levně, ale dobře obarvené na lesklý, karamelově blond odstín. Při příchodu do školy jí vždy splývaly třpytivě po zádech. Vyfoukané třikrát týdně se slevou v laciném podniku vedle lahůdkářství. Dokonale udržované, s konečky tak rovnými, že jí poletovaly kolem obličeje jako v reklamě na šampon. Ředitelka viděla, že mladší i starší chlapci při pohledu na zlatou hřívu Kate Foxové úžasem

vzdychají. Tvář neměla Kate pokrytou make-upem, pleť však měla výjimečně hladkou. Ale jak mohla sestra Augustine kritizovat dívku za to, že rádně jí a spí? Nehty měla Kate upravené elegantní, tradiční francouzskou manikúrou. Vzhledem k tomu, že rtěnka byla zakázaná, nanášela si na rty lesk – možná to byla jen špetka vazelíny –, který dodával jejím plným, měkkým ústům záři a objem. I sestra Augustine poznala, že tyto rty prosí o polibek. Boty volila Kate s tím nejmenším podpatkem, díky nimž se jí zadeček ve skládané sukénce při chůzi hezky zvedal. Měla zdravou chuť k jídlu, konzumovala množství proteinů a ovoce a pouštěla se s nadšením do každého sportu, takže zatímco její vrstevnice měly akné z koblih či studentské směsi nebo zažloutlé zuby od kouření, Kate Foxová jednoznačně zářila vitalitou.

Sestra Augustine bezděčně zabloudila očima k plným nadržům, která se Kate rýsovala pod halenkou. Uvědomila si, že Kate sotva za toto nese odpovědnost. Ale se svými vlasy, rty, botami a uniformou těsně obepínající tělo bylo toto děvče hotový dynamit. Učitelé si stěžovali, že polovina chlapců má kvůli Foxové o stupeň horší známky. Nemohli se kvůli ní soustředit.

Sestra všem v tichosti nařídila, aby byla Kate Foxové vždy přidělena zadní lavice.

Kate s žádným klukem nechodila. Existovala skupina dívek, které bylo možné označit za Katiny kamarádky, ale nijak zvlášť spolu nedržely. Kate byla příliš hezká na to, aby ji mohla ostatní děvčata ignorovat, takže při obědě v jídelně vždy našla volné místo u stolu, ale kromě krátké konverzace na chodbě a o přestávkách a přívětivých rozhovorů u jídla neměla Kate žádné blízké přátele. Nikdo podle všeho nevěděl, co dělá ve volném čase. Víkendy byly záhadou. Nechodila na kuželky s kamarády z řad pracující třídy. Nestála fronty na lístky do kina či na popové koncerty. Po pravdě řečeno měla sestra Augustine na tuto dívku dopal. Držela se stranou, odděleně. Jako by byla příliš dobrá pro ostatní děti, příliš dobrá pro tuto školu. Dokonce i pro sestru Augustine.

Kate opětovala upřený pohled ředitelky, zdvořile, ale rozhodně. Tady sestra narazila na ocel. Už to zažila dřív, u některých sester u nich v klášteře. Většina z nich se připravovala na něco většího. Jedna se vypracovala na převorku. Sestra Augustine se snažila nemít Kate ten pohled za zlé.

„Nerozumím tomu, sestro.“

„Máte dobré vysvědčení,“ pronesla sestra Augustine a hned ji mrzelo, jak úsečně a nazlobeně to znělo. Byla na vině dívčina samolibost? Její svěžest... chápala ji jako výzvu? Měla být nad takové věci povznesena. „Mám však pocit, že nemáte pevný cíl.“

„Ale moje vysvědčení.“ Zelené oči se nevinně rozšířily. „Víte, sestro, že mám stoprocentní docházku a dobré známky...“

„Kromě ekonomie máte samé dvojky.“ Sestra Augustine si povzdechla. „A já mám na toto stipendium žadatele s jedničkami, Kate.“

„Ano, sestro, ale já se snažím ze všech sil. Možná nejsem tak chytrá, ale zase jsem pilnější. A nemám nikoho, kdo by mi pomáhal s úkoly,“ dodala Kate.

Poprvé během celého rozhovoru se sestra pousmála v neochotném obdivu. Byl to opravdu rafinovaný způsob, jak jeptišce připomenout, že je Kate v podstatě sirotek. Kate Foxová možná nebyla nejsnaživější dívka v téhle škole, ale byla neuvěřitelně mazaná.

„Váš vzhled působí rušivě,“ prohlásila sestra. „Musíte si, Kate, uvědomit, že jste tady na studiu.“

„Ale sestro, moje docházka a –“

„A ti mladíci také.“

Kate se podívala na svou uniformu. Sestra Augustine si poprvé všimla, že ji má čerstvě vyžehlenou. Představila si toto dítě, jak si ve svém bytě žehlí před vyučováním halenku. Kate Foxová byla na své životní misi, která rozhodně neměla končit péčí o nemocné v Africe. Na druhou stranu sestra Augustine jako žena, která vstávala o půl čtvrté, aby odrecitovala ranní modlitby, musela ocenit Katinu disciplínu. Ve službách čeho ale byla...

„Doufám, že jsem neporušila žádná pravidla, sestro,“ řekla Kate.

„Samozřejmě že ne. To bych měla výmluvu, proč vám upřít to stipendium.“ Jeptiška si povzdechla a kapitulovala. Jak mohla odmítnout místo dospívajícímu sirotkovi s dobrým vysvědčením? To prostě nešlo.

„Výmluvu?“ opakovala Kate.

„Nezahrávejte si se mnou, mladá dámo. Nechápu sice zcela přesně, co máte za lubem, Kate, ale domnívám se, že byste se mohla více soustře-

dit. Zdá se mi, že věnujete stejnou pozornost krásnému vzhledu jako závěrečným zkouškám. A jsem si jistá, že jste si dobře vědoma své pověsti. Rozptylujete naše pány studenty.“

„Vždyť ani s nikým nechodím,“ zaprotestovala Kate.

„A ani to nemáte v úmyslu. Ne, nic neříkejte, Kate. Buďte trochu k ostatním lidem i k sobě vnímavá. Nemučte naše mladíky. Mám pocit, že je používáte jako... jako *pokusné králíky*,“ uhodila jeptiška hřebíček na hlavičku.

Dívka sklopila oči a její smetanově bílou pleť na krku a na tvářích polil ruměnec. Sestru Augustine zaplavil pocit vítězství, jako by vyhrála v šachu s nějakým velmistrem.

„Budete nosit vlasy sepnuté do culíku. A přestanete používat lesk na rty.“ Kate přikývla. „A dostanu to stipendium, sestro?“

„Jistěže ano, Kate.“

Kate si zhluboka oddechla. Na celém jejím těle byla nyní patrná úleva a sestra se malinko zastyděla. Ta dívka byla opravdu sirotek, starala se o sebe sama a potřebovala zůstat v této škole.

„Když se nezapletete do žádných problémů, budete mít prvotřídní doporučení na kteroukoli vysokou školu. I když v učení máte ještě rezervy.“

„Já se ale opravdu netoužím stát učitelkou, sestro.“

„To je mi jasné. Na univerzitě se však setkáte s muži z vyšší společenské třídy. Na to pamatujte, Kate.“

„Ano, sestro Augustine,“ usklíbila se Kate rozpačitě. „A díky moc.“

Dívka sáhla do kapsy skládané sukně a vytáhla malou růžovou gumičku. Pečlivě jí omotala svou lesklou hřívu, jednou, dvakrát, třikrát, a vytvořila si vysoko na hlavě uhlazený culík, který se při každém jejím pohybu pohupoval, takže vypadala sportovně a sexy. Pak vstala a opus-tila kancelář.

Sestra Augustine se nepokoušela Kate připomenout, aby si ještě setřela lesk ze rtů. Uměla přiznat, že je na lopatkách.

Kate byla od této schůzky vzorná studentka. Po většinu času hrála podle pravidel, přicházela brzy ráno, zmírnila flirtování. Sestra Augustine ale stále uvažovala, co ji na Kate tak zneklidňuje.

„S tou Kate Foxovou není něco v pořádku,“ pronesla jednoho rána nahlas ve sborovně.

„S Kate?“ ozvala se sestra Francis okamžitě. „Ta dívka nemá žádné přátele.“ Sestra Francis si zamíchala kávu a oddala se tomuto výjimečnému luxusu.

Starší žena zvedla obočí. „To přece není pravda. Kate je pořád oblíbená. U oběda vždy sedí u obsazeného stolu, pokaždé uprostřed davu...“

„Ano, a nikdy s *nikým* konkrétním. Foxová nikoho nemá. Celou dobu se soustřeďovala na svou matku, a na chlapce. To není zdravé. Ačkoli teď už je trochu ukázněnější.“ Sestra Francis usrkla ze svého hrnku a zadumala se. „Ale co s tím můžeme dělat? Nemůžeme ji naučit navazovat přátelství.“

„Je načase pomodlit se ke svatému Judovi,“ zavtipkovala sestra Augustine. To byl patron ztracených duší. Ale slova mladší učitelky jí zněla v hlavě celé odpoledne.

Co Kate potřebuje? To bylo pro starou jeptišku těžké uhádnout, když si již před dávnými lety zvolila tak odlišnou cestu od tohoto motýlka, od této mladé krásky, která byla tak plná života, tak energická. A přece si byla jistá, že Kate si toho vytrpěla víc než ona sama. A přes svůj asketismus a disciplínu se sestra Augustine snažila vcítit do její situace.

Nebyla světaznalá jako Kate. A ono nezlomné odhodlání, kterým se Kate mohla zaštitit jako brněním, bylo jeptišce cizí. Sestra Augustine již poněkolkáté zalitovala, že neznala Katinu matku. Mohla by v její duši lépe číst. Kate byla tak zatvrzelá... Odmítala veškerou pomoc. Co potřebovala tato dívka, která byla tak přesvědčivě soběstačná?

A zničehonic, v jakémsi zázračném záblesku důvtipu, ji to napadlo. Kate odmítala *přijmout* pomoc. Ale možná by neodmítla ji *poskytnout*. Kate Foxová potřebovala roztát, potřebovala společnost někoho, kdo nebyl jako ona, kdo byl zranitelný, komu by mohlo být ku prospěchu její odmítání a lehkomyšlný přístup. Sestra si v duchu prošla seznam dívek v Katině třídě. Většinou byly obyčejné a vynikaly jen nesmírnou krásou mládí, z níž vyrostou, aby nakonec, jak se jeptiška obávala, vedly průměrné životy. Byla zde různorodá směsice běžných hříchů. Arogance a marnivost, vytváření teenagerských partiček a kruté odpírání

vstupu do nich jistým jedincům, snaha trumfnout ostatní, která by zahanbila i francouzský renesanční dvůr. A mezi vyčleněnými dětmi... sestra Augustine si nedokázala představit, že by Kate mohla navázat opravdu přátelský vztah s kýmkoli hloupým. Takže zbývala jediná kandidátka. Sestra se usmála, když se jí ta dívka vybavila. Ne že by s Kate tvořily předem očividný pár, ale jeptiška nějak vytušila, že by si mohly padnout do noty.

Další bod pro svatého Judu.

Napsala vzkaz pro Katinu třídní učitelku.

„Ano, sestro?“

Kate přeshlapovala ve dveřích. Musí být pěkně nervózní, dokonce i lesk na rty zmizel. Sestře Augustine se sevřelo srdce lítostí.

„Nemusíte se bát. Zatím nejste v žádném průšvihů. Posad'te se.“

Kate vklouzla do židle před psacím stolem a vydechla.

„Chtěla bych vás poprosit o laskavost. Je to trochu choulostivá otázka.“

V Katině tváři bylo nyní patrné zaujetí. Dívka lehce naklonila hlavu.

Panebože, byla opravdu neskutečně krásná.

„Emily Jonesová se hlásí na vysokou školu. Přála bych si, abyste s ní probrala možnosti. Všimla jsem si, že nemá žádné důvěrné přátele.“

„To je fakt,“ vyhrkla Kate.

„Vy Emily znáte?“

Kate se ušklíbla. „Rediguje časopis. Samozřejmě že o ní něco vím.“ A překvapené jeptišce odříkala řadu informací o své spolužačce, její rodině a zájmech.

„Takže jste kamarádky?“ zamrkala sestra Augustine. „Neviděla jsem vás moc spolu.“

„Ani ne,“ pokrčila Kate rameny.

„Tak jak to, že o ní tolik víte?“

„Zajímají mě lidé,“ odvětila žákyně prostě.

Sestra Augustine potlačila úsměv. To bylo skvělé znamení, zajímat se o lidi bylo téměř stejně dobré jako zajímat se o Boha.

„No, mezi námi, mám strach, že Emilyini rodiče by mohli svou dceru přinutit vydat se špatnou cestou. Mohla byste zasáhnout.“

Kate se malinko zavrtěla. „Jak jsem říkala, sestro, nekamarádíme spolu. Možná nebude chtít...“

„Žádné výmluvy, prosím. Škola vám vyhověla, Kate. Teď je řada na vás. To je vše. A zavřete za sebou dveře.“

Emily Jonesová seděla ve školní knihovně, a jakmile Kate vešla, téměř nevědomky napřímila své zavalité tělo. Kate měla tento vliv na všechny, dokonce i na dívky. Sama chodila, jako by měla v zádech pravítko, jako by toto byl ten nejlepší penzionát ve Švýcarsku nebo něco podobného, a ne malá farní škola v Bronxu.

Emily na okamžik pocítila bodavou závist, jež hraničila s averzí. Ta dívka měla takové sebevědomí, byla tak v pohodě. Do onoho nemilosrdného partičkárení a vybírání oblíbenců, na něž ostatní děti spolu hrály, se Kate jednoduše nezapojovala. Když se jedna z populárních krasotinek pokusila ji zostudit a připomněla, že Kate je chudý sirotek, který bydlí v ubohém nájemním bytě někde na Grand Concourse a k obědu si celou dobu kupuje jen to nejlevnější jídlo a nikdy si nedopřeje žádnou dobrotu, jako by žila na potravinové poukázky, Kate se jen mile usmála a urážky jí neškodně prosvištěly nad hlavou.

Emily přitom tyto dívky dělaly ze života hotové peklo. Smály se jejím nadvaze, rovnátkům, mastným vlasům, dokonce i jejím známkám. Byla pro ně pitomec, ztroskotanec. A ačkoli Emily měla sezdané rodiče a její taťka pracoval jako zubař ve Westchesteru, měla malou sestřičku, psa a akvárium – blahobyť, úplnou rodinu, peníze na vysokou školu, prostě všechno –, hned by v tu chvíli s Kate Foxovou měnila. Opravdu hned.

Povzdechla si.

Kate se podívala jejím směrem. „Co se stalo?“

Panebože, pomyslela si Emily unaveně. Že bych vzdechla tak nahlas?

Pokřčila rameny a snažila se vzpamatovat. „Prostě všechno. Už mě to zmáhá.“

Kate popošla k Emilyinu stolu a zůstala u něj stát. „Nevadilo by ti, kdybich si přisedla?“

Emily to zalichotilo. Ta blondatá sexbomba si k ní chce sednout. Veškerá závist vyprchala. „Jo. Jasně že nevadilo.“

Kate pohlédla na hromadu lesklých brožur, které její kolegyni obklopovaly. „Co je to za věci?“

„Vysoká škola. Musím si vybrat.“

„To je vzrušující,“ vyhrkla Kate a zdálo se, že svá slova myslí upřímně. „Můžu ti pomoci?“

„Pomoci?“ Emily zamrkala. „Jako pomoci mi vybrat si vysokou školu?“

„Jasně. Peníze máš, ne?“ Zase ten její úsměv. Kate mávla rukou nad Emilynými starostmi, jako by o nic nešlo, jako by to bylo jednoduché.

„Vím, jaká škola je pro ten který hlavní obor vhodná. Stejně jako vím, kde je dobrá společnost, co je vhodné pro politiku, umění, jako příprava na medicínu a tak. Vím i věci, které tady v tom nepíší.“ Pěstěnou rukou poklepala na brožuru Yaleovy univerzity. „Které školy dávají největší šanci najít si zaměstnání, které podporují akční programy pro ženy, kde jsou žáci nudní, kam chodí bohatí liberálové či elitní republikáni... kde se berou drogy, kde jsou profesionální sportovní týmy... prakticky všechno.“

Emily zírala na krásný Katin obličej, jako by svou spolužačku viděla poprvé. Jako by konečně Kate odhodila svou lhostejnou masku. Byla nadšená, zaujatá. A dívala se na Emily, jako by jí vážně chtěla pomoci.

„Jak to, že tohle všechno víš?“ zeptala se Emily nesměle.

„Zkoumala jsem to. Po víkendech, po večerech. Rozhodovala jsem se, kam bych měla jít. Až odsud vypadneme, chápeš.“

Vypadalo to, jako by Kate mluvila o vězeňské cele.

„Myslela jsem, že se ti tady líbí,“ odvážila se prohlásit Emily. Po celé škole se vykládalo, že Kate Foxová získala v loňském roce stipendium. Na úkor chlapců s lepšími známkami a rodiči na podpoře. Byla jako nezadržitelná přírodní síla.

„Na víc nemám,“ pronesla Kate a poprvé v tom byl slyšet náznak hořkosti. „Víc si moje máma nemohla dovolit. A když ji zabili, potřebovala jsem nějaké místo, kam bych se dostala levně, autobusem. Taky jsem to tu už znala. Podle maminky je tohle zařízení dostatečně dobré. Jídlo moc nestojí. Navíc bylo jasné, že mi budou muset dovolit tady zůstat. Takže mi to stačí, protože musí.“

„Ale toužíš po něčem lepším?“

Kate protočila oči. „Samozřejmě. Ty snad ne?“

Emily pohlédla na lesklé brožury. Všechny jí připadaly odstrašující. Studenti osmi nejprestižnějších univerzit na východním pobřeží, samá vyzáblá děcka s drahými auty, a k tomu ona, dcera zubaře, která mezi ně proklouzla díky dobrým známkám. Bude to zase škola. Jako každá jiná.

„Táta chce, abych studovala přírodní vědy a dala se na zubařinu jako on.“

Kate se na Emily podívala. „Neříkáš to moc nadšeně. Celý život se sklánět nad ústy cizích lidí a s gumovými rukavicemi na ruku čichat jejich smradlavý dech?“

Emily se zahihňala. Něco takového by se nikdy neodvážila svému otci říct, ačkoli ji denně napadaly podobné věci.

„No tak, řekni mi, jaký je doopravdy tvůj sen.“

„Mé sny se nevyplní. Já budu mít tak maximálně hezký domek v Bronxvillu. V nejlepší případě na předměstí Westchesteru. Kachničky v parku, dvakrát do měsíce baseball. Takový život mě čeká.“

Kate na ni zůstala civět. „Copak ti maminka nečetla Popelku, když jsi byla malá?“

Emily začínalo stoupat sebevědomí. Kate Foxová nebyla tak špatná, každopádně ji nehodlala sníst zaživa.

„Neblázni.“ Emily ukázala na svá knedlíkovitá stehna a měkké břicho. „Ty jsi Popelka. Já jsem ta její ošklivá sestra. A okouzlující princ není součástí plánu.“

„Můžu tě změnit,“ nabídla jí Kate.

Emily pokrčila rameny. Její těžké tělo či průměrný obličej Kate změnit nemůže. Ale Emily už se naučila příliš si na ně nestěžovat. Pokud ji nějaký muž bude milovat, bude to kvůli jejímu intelektu. Neměla přílišná očekávání.

„Můžeš to zkusit. Ale já nejsem taková kočka jako Priscilla.“

„Priscilla!“ ohrnula Kate nos. Tato uhlazená bruneta vedla jednu z nejpopulárnějších partiček ve škole. Byla to bohatá dívka ze Scarsdaleu; její otec pracoval v bance. Pokoušela se zlikvidovat Kate Foxovou, a neuspěla. Ostatní děvčata žila ve strachu z jejích sarkastických poznámek a chichotání hloučku jejích pochlebnic. „Díkybohu, že nejsi jako ona. Věř mi, ta skončí jako obtloustlá žena v domácnosti.“

„Myslíš?“